

Sygn. akt I C 512/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kwidzynie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Halina Ostafińska - Kołacka

Protokolant: stażysta Ewelina Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2016 roku w Kwidzynie

na rozprawie sprawy

z powództwa M. F.

przeciwko H. M.

o wydanie nieruchomości

I. nakazuje pozwanej H. M., aby opuściła i opróżniła ze swoich rzeczy oraz wydała w stanie wolnym powódce M. F. pokój

o powierzchni 16,16 m⁽²⁾ znajdujący się w nieruchomości zabudowanej, położonej w J. (...), gmina R., zapisanej w księdze wieczystej (...), prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kwidzynie V Wydział Ksiąg Wieczystych;

II. zasądza od pozwanej H. M. na rzecz powódki M. F. kwotę 337,00 zł (trzysta trzydzieści siedem złotych 00/100), tytułem kosztów postępowania sądowego.

I.C. 512)15 Uzasadnienie

Powódka M. F. wносиła o nakazanie pozwanej H. M. aby opróżniła i wydała w stanie wolnym pokój o powierzchni 16,16 m², położony przy kuchni w nieruchomości w J. nr (...) gmina R., objętej księgą wieczystą nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kwidzynie.

W uzasadnieniu podała, że na mocy umowy darowizny z dnia 15.01.2014 roku zawartej z synem Z. S., jest właścicielką nieruchomości oznaczonej nr (...) o pow. 6151 m², położonej w J. (...) gmina R., zapisanej w księdze wieczystej (...). Wcześniej w nieruchomości tej zamieszkiwał Z. S. i jego żona H. S. (obecnie M.). Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie o rozwód II C. 5003)11 wyrokiem z dnia 14.10.2014 roku orzekł o sposobie korzystania z mieszkania w ten sposób, że przyznał H. S. prawo do wyłącznego korzystania z jednego pokoju o pow. 16,16 m² z uprawnieniem do wspólnego korzystania z kuchni, łazienki, przedpokoju i drogi dojazdowej do nieruchomości.

Powódka podnosiła, że od dnia 5.10.2014 roku pozwana H. M. nie mieszka już w spornej nieruchomości a wynajmuje mieszkanie na ulicy (...) w K.. W pokoju przechowuje jedynie część swoich rzeczy osobistych. Jako adres dla doręczeń pozwana podała K., ul. (...).

Zdaniem powódki podstawą żądania jest przepis art. 222 par.1 kc. , orzeczenie wyroku rozwodowego co do mieszkania wiąże jedynie strony postępowania w sprawie o rozwód tj. Z. S. i H. S.. Przepis art. 58 par.2 kro i op. ma charakter jedynie tymczasowy i małżonek nie uzyskuje prawa do zamieszkiwania w lokalu a jedynie faktyczną możliwość tymczasowego zamieszkiwania. Pozwana zatem uzyskała jedynie faktyczną możliwość tymczasowego zamieszkiwania

w spornej nieruchomości do chwili aż zamieszka w innym miejscu. Faktyczna możliwość zamieszkiwania pozwanej w nieruchomości powódki wygasła w momencie jej wyprowadzki.

Pozwana H. M. wnosila o oddalenie powództwa zarzucając, że przez 20 lat zamieszkiwała z mężem Z. S. i zainwestowała w nieruchomość swoje środki finansowe. Ponadto zarzuciła, że zmuszona została do opuszczenia spornej nieruchomości przez zachowanie byłego męża Z. S., który wyłączył prąd i wodę.

Według pozwanej posiada ona tytuł prawny do zajmowania spornej nieruchomości na podstawie orzeczenia w wyroku rozwodowym, uprawniającego ją do zajmowania jednego pokoju i wspólnego korzystania z kuchni i łazienki.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Z. S. jest właścicielem gospodarstwa rolnego, położonego w J.. W skład tego gospodarstwa wchodziła działka siedliskowa nr (...), położona w J. (...). Zamieszkiwał tam z żoną H. S., z którą zawarł związek małżeński 24.12.1994 roku. Zarówno dla Z. S. jak i H. S. było to drugie małżeństwo. W budynku mieszkalnym zamieszkiwała też matka Z. S. M. F., której przysługiwała służebność dożywotniego korzystania z mieszkania. Pomiedzy małżonkami Z. S. i H. S. trwały konflikty i nieporozumienia nawet w drobnych bieżących sprawach codziennego życia. H. S. ubliżała matce powoda M. F. i jego córce z pierwszego małżeństwa. Z. S. również zachowywał się nagannie w stosunku do córki pozwanej z pierwszego małżeństwa.

Na podstawie umowy darowizny z dnia 15.01.2014 roku, zawartej przed notariuszem B. Ż. w Kancelarii Notarialnej w K., ul. (...), Rep. A. (...), Z. S. darował swojej matce M. F. zabudowaną nieruchomość nr (...) o pow.6151 m2. Obecnie właścicielką nieruchomości jest powódka M. F..

W 2011 roku Z. S. wniósł sprawę o rozwód. Postanowieniem z dnia 13 maja 2013 roku II C.5003)11 Sąd Okręgowy w Gdańsku w drodze zabezpieczenia tymczasowego uregulował sposób korzystania z mieszkania w budynku mieszkalnym na działce nr (...), przyznając pozwanej H. S. prawo do korzystania z jednego pokoju. Ze względu na zachowanie Z. S. , który uniemożliwiał jej wejście do budynku, pozwana nie mogła korzystać z pokoju.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 26 maja 2014 roku II C. 5003)11 rozwiązał przez rozwód małżeństwo Z. S. i H. S. zawarte 24.12.1992 roku z winy obojga stron (w pktcie I) i oddalił wniosek H. S. o uregulowanie sposobu korzystania z zajmowanego mieszkania w budynku w J. (...). Oddalenie wniosku w przedmiocie sposobu korzystania z mieszkania Sąd uzasadnił tym, że w chwili orzekania rozwodu właścicielką nieruchomości była M. F. natomiast pozwana H. S. nie zamieszkiwała już w spornej nieruchomości choć z przyczyn od niej niezależnych tj. postawy powoda.

Na skutek apelacji pozwanej H. S. Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 14.10.2014 roku sygn. I. A.Ca. 724)14 zmienił zaskarżony wyrok w pktcie II w ten sposób, że pozwana H. S. będzie zajmować pokój o pow.16,16m2 położony przy kuchni wraz z uprawnieniem do współkorzystania z kuchni, łazienki, przedpokoju i drogi dojazdowej do nieruchomości oraz nakazał powodowi Z. S. umożliwienie pozwanej korzystania z lokalu w tym zakresie. W pozostałej części Sąd oddalił apelację pozwanej. Uzasadniając zmianę orzeczenia w przedmiocie korzystania z mieszkania Sąd podał, że w chwili wydawania orzeczenia zmieniającego pozwana H. S. zamieszkiwała już w spornej nieruchomości ponieważ postanowienie zabezpieczające zostało wykonane przez komornika. Ponadto nie można zaakceptować działania powoda jawnie lekceważącego postanowienie zabezpieczające sądu, który nie wpuszczał pozwanej do budynku mieszkalnego.

W dniu 2.04.2015 roku pozwana H. M. zawarła z W. J. umowę najmu lokalu mieszkalnego, położonego w K., ul. (...). Umowa została zawarta na czas nieokreślony.

(odpis księgi wieczystej (...) k.5-9, odpis aktu notarialnego z dnia 15.01.2014 roku k. 10-11, odpis umowy najmu lokalu mieszkalnego w K., ul. (...) - k.14-15, przesłuchanie stron k. 51-52, akta Sądu Okręgowego w Gdańsku II C.5003)11 i odpis wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14.10.2014 roku z uzasadnieniem k. 83-89).

Na podstawie tytułu wykonawczego – postanowienia zabezpieczającego z dnia 13 maja 2013 roku wydanego przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o rozwód II C.5003)11, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie w dniu 23 września 2014 roku M. L. wprowadziła pozwaną H. S. do pokoju o pow.16,16m², położonego w budynku mieszkalnym w J. (...). Pozwana otrzymała klucz do drzwi wejściowych do budynku. Założyła również sama zamek do drzwi wejściowych do pokoju.

Syn powódki Z. S. nie zamieszkuje w spornej nieruchomości a po sąsiedzku. Uprawia własne gospodarstwo rolne i za pozwoleniem matki korzysta z budynków gospodarczych, położonych na działce (...). Wchodząc na podwórze wielokrotnie prosił sąsiadów aby mu towarzyszyli chcąc uniknąć prowokacyjnego zachowania pozwanej .

Powódka M. F. ma 83 lata i jest zakwalifikowana do znacznego stopnia niepełnosprawności. W okresie od 25 września 2014 roku do 31 października 2014 roku powódka M. F. przebywała w N.Z.O.Z.(...) Oddział (...) w P.. W związku z pobytem w szpitalu pod koniec września 2014 roku na prośbę powódki Z. S. wyłączył prąd i wodę w całym budynku. Sąsiadka powódki J. C. zauważyła, że drzwi wejściowe do budynku są otwarte a w budynku nikogo mnie ma. Zawiadomiła o tym powódkę. Na polecenie powódki z początku października 2014 roku podczas nieobecności pozwanej F. R. wymienił zamek w drzwiach budynku. W tym czasie pozwanej nie było w domu.

(przesłuchanie stron k. 51-52, k. 186, k.287-292, zeznania świadków J. C., F. R., Z. S. k. 135-140., zeznania świadka D. O. k.287, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k.16, karta informacyjna szpitala w P. k.143).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wyżej wymienionych dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały, akt sprawy Sądu Okręgowego o rozwód II C.5003)11, akt spraw Prokuratury Rejonowej w Kwidzynie Ds. 1058)15 i Ds. 40)150 , zeznań wyżej wymienionych świadków i przesłuchania stron.

Poza sporem jest, że pozwana H. M. została wprowadzona do spornej nieruchomości w J. (...) przez komornika sądowego 23 września 2014 roku a od 5 października 2014 roku nie przebywa w nieruchomości. Pozwana wynajęła również mieszkanie w K. na ulicy (...), gdzie koncentruje się jej życie a w spornej nieruchomości pozostała tylko część rzeczy osobistych w przyznanym jej pokoju do korzystania. Pokój zamknięty jest na klucz.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wydając wyrok z dnia 14.10.2014 roku sygn. akt: I A.Ca. 724)14 i zmieniając orzeczenie Sądu Okręgowego w Gdańsku w zakresie korzystania z mieszkania wziął po uwagę nie tylko wzajemne wrogie relacje stron postępowania o rozwód ale i okoliczność, że pozwana została wprowadzona w posiadanie pokoju przez komornika.

Zgodnie z przepisem art. 365 par.1 kpc. sąd jest związany ustaleniami i oceną prawną dokonaną przez sąd w przedmiocie wydania orzeczenia o sposobie korzystania z mieszkania w wyroku rozwodowym.

Dlatego sąd w niniejszej sprawie skupił się na sytuacji pomiędzy stronami, jaka zaistniała po wprowadzeniu pozwanej do spornej nieruchomości przez komornika i wydaniu orzeczenia uprawniającego pozwaną H. M. do korzystania z mieszkania.

Sąd nie dał wiary powódce M. F. aby pozwana H. M. podjęła dobrowolnie decyzję o wyprowadzeniu się z J. (...).

Jak podała powódka M. F. poleciła ona synowi Z. S. odłączenie prądu i wody w związku z pobytem na leczeniu psychiatrycznym w szpitalu w P.. Obawiała się bowiem nieodpowiedzialnego zachowania pozwanej, która pozostałaby sama w budynku mieszkalnym. Świadek Z. S. zeznał, że wyłączył prąd i wodę na polecenie matki i nawet nie uprzedził o tym pozwanej. Takie postępowanie niewątpliwie utrudniło pozwanej korzystanie z nieruchomości. Pozwana podała, że zmuszona była pobierać wodę ze studni i paliła świeczki.

W ocenie Sądu te trudności w korzystaniu z mieszkania doprowadziły do tego, że pozwana opuściła mieszkanie zabierając część rzeczy, co również przyznała pozwana.

Opuszczając mieszkanie pozwana pozostawiła przy tym otwarte drzwi wejściowe do budynku, co spowodowało decyzję powódki o wymiana zamków do drzwi wejściowych i do bramy wjazdowej.

Świadczą o tym zeznania świadków J. C. i F. R.. J. C. zeznała, iż w czasie pobytu powódki w szpitalu drzwi wejściowe do budynku i brama wjazdowa były otwarte i niezabezpieczone a pozwanej nie było w domu. Widziała również pozwaną idącą ulicą z bagażami. Świadek F. R. zeznał, że kiedy wymieniał zamki w drzwiach to pozwanej nie było już w domu. Zeznania świadka D. O. nie mają znaczenia w sprawie ponieważ świadek nie miała żadnych wiadomości na temat okoliczności opuszczenia mieszkania przez pozwaną.

Sąd uznał jednak, że powództwo jest zasadne. Pozwana bowiem nie ma żadnego tytułu prawnego do korzystania z mieszkania w spornej nieruchomości.

Zgodnie z przepisem art. 58 par.2 zd.1 kro. i op. „ Jeżeli małżonkowie zajmują wspólne mieszkanie, sąd w wyroku rozwodowym orzeka także o sposobie korzystania z tego mieszkania przez czas wspólnego w nim zamieszkiwania rozwiedzionych małżonków”.

Powyższe uprawnienie ma charakter jedynie tymczasowy, a małżonek na podstawie rozstrzygnięcia o sposobie korzystania z mieszkania w wyroku rozwodowym uzyskuje jedynie faktyczną możliwość zamieszkiwania do czasu kiedy nie zamieszka w innym lokalu lub gdy drugi małżonek zasadnie nie skorzysta z możliwości eksmitowania byłego małżonka. Użycie w przepisie sformułowania „przez czas wspólnego zamieszkiwania” nakłada na małżonka, nie posiadającego tytułu prawnego do mieszkania, obowiązek dołożenia wszelkich starań aby zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe w inny sposób np. przez wynajem lokalu mieszkalnego.

Pozwana H. M. nie posiada w stosunku do powódki tzw. ” zarzutu hamującego” żądanie wydania nieruchomości ponieważ na podstawie wyroku rozwodowego pozwana nie uzyskała uprawnienia do lokalu a jedynie możliwość tymczasowego zamieszkiwania.

Na podstawie przepisu art. 222 par.1 kc. pozwana mogłaby skutecznie bronić się przed żądaniem wydania nieruchomości gdyby posiadała tytuł prawny do nieruchomości.

Powódka jako właścicielka nieruchomości ma oczywiście prawo wystąpić z powództwem o wydanie nieruchomości przez pozwaną. Z takim samym żądaniem mógłby wystąpić były mąż pozwanej Z. S., gdyby w dalszym ciągu był właścicielem spornej nieruchomości.

Sąd powołuje się w tej kwestii na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 lutego 2011 roku sygn. akt : I A Ca. 928)10 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1983r. I CR. 208)83, które wprawdzie dotyczą nieco odmiennych stanów faktycznych, ale co do istoty powinny mieć zastosowanie w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 25.02.2011 roku I.Ca. 928)10 wyraził stanowisko „ Przydzielenie rozwiedzionemu małżonkowi na podstawie art. 58 par.2 zd.1 k.r.o. do korzystania wyodrębnionej części wspólnie zajmowanego mieszkania, jeżeli nie posiada on jakiegokolwiek prawa do tego lokalu, nie może stanowić skutecznego zarzutu niweczącego żądanie drugiego z małżonków oparte o dyspozycję art. 222 par.1 k.c. Jednakże małżonek nie posiadający tytułu prawnego do mieszkania pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 28 (1) k.r.o. i ustawie z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005r. Nr 31,poz. 266 ze zm.).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1983 roku I CR.208)83 podał „1. Rozstrzygnięcie o sposobie korzystania ze wspólnego mieszkania obejmuje w zasadzie każde mieszkanie rozwiedzionych małżonków, znajdujące się w ich dyspozycji, niezależnie od rodzaju, a nawet istnienia tytułu prawnego. Rozstrzygnięcie to reguluje tylko stosunki faktyczne między rozwodzającymi się małżonkami przez czas wspólnego zamieszkiwania, nie stanowi

Pozwana zatem powinna liczyć się z koniecznością opuszczenia mieszkania w J. (...). Nie wiadomo też na jakiej podstawie pozwana uważa, że może w spornej nieruchomości mieszkać za darmo a powódka ma obowiązek ponoszenia wszystkich kosztów utrzymania domu.

Nawet jeżeli w pismach kierowanych przez kancelarię prawną w imieniu powódki do pozwanej w grudniu 2014 roku i w styczniu 2015 roku żądane koszty były bardzo wysokie, to pozwana powinna podjąć rokowania co do ustalenia wysokości kosztów partycypowania w utrzymaniu nieruchomości, w tym zaproponować czynsz najmu. Gdyby pomiędzy stronami doszło do uzgodnień pozwana miałaby szansę zawarcia umowy najmu lub umowy użyczenia przyznanego jej pokoju, a tym samym uzyskałaby tytuł prawny do zajmowania mieszkania.

W ocenie Sądu ponadto nie ma żadnych podstaw do zastosowania wobec pozwanej regulacji przepisu art. 28(1) kro. lub ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, w tym wypadku do rozważania przyznania pozwanej prawa do lokalu socjalnego.

Przepis art. 28(1) kro. mówi „ Jeżeli prawo do mieszkania przysługuje jednemu małżonkowi, drugi małżonek jest uprawniony do korzystania z tego mieszkania w celu zaspokojenia potrzeb rodziny. Przepis ten stosuje się odpowiednio do przedmiotów urządzenia domowego.”

Przede wszystkim właścicielką spornej nieruchomości jest obecnie M. F. a nie były małżonek pozwanej Z. S.. Ponadto jeżeli chodzi o relacje pomiędzy byłymi małżonkami to nie zachodzi tutaj żaden cel zaspokojenia potrzeb rodziny. Małżonkowie nie mają wspólnych małoletnich dzieci ani nie zachodzą ważne względy ekonomiczne przemawiające za zastosowaniem tego przepisu. Jeżeli na posesji w J. (...) znajdują się składniki majątku wspólnego byłych małżonków Z. i H. S. i pozwana boi się ich utraty, to ma prawo złożyć wnioski o podział majątku wspólnego z wnioskiem o zabezpieczenie w tej sprawie.

Pozwana H. M. nie kwalifikuje się również do przyznania jej prawa do lokalu socjalnego na podstawie art.14 ust.3 i 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego.

Przede wszystkim pozwana nie domagała się przyznania prawa do lokalu socjalnego. Ponadto pozwana wynajmuje mieszkanie i utrzymuje się z emerytury w wysokości 1460 złotych miesięcznie. Nawet jeżeli nie jest to wysoka emerytura i z uwagi na wynajem mieszkania jej sytuacja materialna jest ciężka, to przecież nie uprawia jej to do odmowy partycypowania w kosztach utrzymania spornej nieruchomości i nie powoduje konieczności przerzucania wszystkich kosztów na powódkę M. F..

Trzeba wziąć pod uwagę również to, że dotychczasowy sposób korzystania ze spornej nieruchomości przez pozwaną był uciążliwy. Sąd nie dał przy tym wiary pozwanej H. M. jakoby nigdy nie było żadnych kłótni pomiędzy stronami a stosunki były poprawne.

Wręcz przeciwnie w dalszym ciągu istnieją bardzo wrogie stosunki nie tylko pomiędzy pozwaną H. M. i Z. S. ale też pomiędzy pozwaną a powódką M. F..

Obie strony ponoszą winę za taki stan rzeczy. Powódka bowiem nie powinna pozbawiać pozwanej bieżącej wody i prądu. Jeżeli pozwana nie chciała partycypować w kosztach utrzymania nieruchomości, należało wystąpić z pozwem przeciwko pozwanej o zapłatę odpowiedniej kwoty.

Pozwana natomiast swoim zachowaniem prowokuje do kłótni i awantur m.in. robiąc zdjęcia powódce i Z. S. bez ich zgody i z zaskoczenia oraz nagrywając ich rozmowy. W dalszym ciągu po wydaniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14.10.2014 roku dochodziło do scysji pomiędzy powódką a pozwaną i pomiędzy pozwaną a Z. S.. Nie wiadomo również w jakim celu pozwana już po opuszczeniu mieszkania w październiku 2014 roku przychodziła do spornej nieruchomości, robiła zdjęcia i nagrywała rozmowy.

Przedłożone przez pozwaną dowody w postaci fotografii i nagrania nie mają żadnego znaczenia w sprawie tym bardziej, że powódka przyznała iż wymieniła zamki w drzwiach wejściowych i do bramy głównej na posesję.

Powódka kategorycznie zaprzeczyła temu aby po wprowadzeniu pozwanej przez komornika do spornej nieruchomości relacje pomiędzy nimi stały się co najmniej poprawne. Wynika to również z zeznań świadków. Prokuratura Rejonowa w Kwidzynie prowadzi postępowania w sprawach Ds.40)15 i Ds.1058)15 dotyczące gróźb karalnych. Powódka M. F. ma już 83 lata i z uwagi na stan zdrowia zaliczona jest do znacznego stopnia niepełnosprawności. Z uwagi na sytuację stresową związaną z koniecznością zamieszkiwania z pozwaną H. M., powódka leczyła się psychiatrycznie z rozpoznaniem zaburzeń adaptacyjnych. Jak wynika z karty informacyjnej leczenia szpitalnego wystawionej w dniu 31.10.2014 roku(k.143 akt), powódka leczona była psychiatrycznie od około 2 lat i została poddana leczeniu psychiatrycznemu w związku z pogorszeniem stanu psychicznego na tle reaktywnym (przewlekający się konflikt z byłą synową).

Bezpodstawne jest powoływanie się przez pozwaną na akta spraw II Co. 28)15 Sądu Okręgowego II Wydział Cywilny Rodzinny w Gdańsku i Sądu Rejonowego w Kwidzynie I C. 689)15 i II K. 762)14.

Sprawa sygn.II K. 762)14 dotyczy przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej popełnionego przez Z. S. na szkodę H. S.. Przestępstwo to zostało popełnione jeszcze przed wydaniem wyroku o rozwód i nie ma związku z powódką M. F..

Sprawa II Co.28)15 dotyczy wniosku H. S. o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 14.10.2014 roku co do orzeczenia o sposobie korzystania z mieszkania, a sprawa I C. 689)15 z powództwa Z. S. przeciwko H. M. dotyczy żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14.10.2014 roku.

Wbrew stanowisku pozwanej, nawet jeżeli pozwana poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w sprawie II Co. 28)15 zaakcentowała, że nie było jej zamiarem opuszczenie spornej nieruchomości a została to tego zmuszona przez odcięcie prądu i wody, to przez nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu o sposobie korzystania z mieszkania w wyroku rozwodowym pozwana nie zmusi powódki do doprowadzenia prądu i wody a tym bardziej nie uzyska prawa do bezpłatnego korzystania z mieszkania.

Można tutaj zaznaczyć, że w tej sytuacji pozwana mogła jedynie rozważyć zasadność złożenia powództwa posesoryjnego z art. 344 par.1 kc., czego nie uczyniła.

Jak wyżej sąd podał w uzasadnieniu, w sprawie niniejszej z powództwa M. F. przeciwko pozwanej H. M. o wydanie nieruchomości należy badać przesłanki oparte na stanie faktycznym, zaistniałym po wydaniu wyroku z dnia 14.10.2014 roku i w oparciu o przepis art. 58 par.1 kro.

Nie mają przy tym żadnego znaczenia toczące się sprawy o nadanie klauzuli wykonalności II Co.28)15 i o pozbawienie klauzuli wykonalności I C. 689)15, ponieważ dotyczą one wykonania wydanego już orzeczenia o sposobie korzystania z mieszkania zawartego w wyroku o rozwód.

W ocenie Sądu istotnym jest fakt, że w kwietniu 2015 roku pozwana wynajęła mieszkanie w K. ul. (...) na czas nieokreślony i w mieszkaniu tym koncentruje się jej życie.

Jak wynika z akt sprawy z powództwa H. M. przeciwko Z. S. o alimenty toczącej się w Sądzie Rejonowym w Kwidzynie III RC. 16)15, pozwana miała zapewnione miejsce zamieszkania u córki A. M., której wcześniej w 2005 roku darowała mieszkanie. Zeznająca w sprawie alimentacyjnej w charakterze świadka A. M. (k. 234) zeznała, że matka nadal mogłaby z nią mieszkać i nie wie dlaczego matka się od niej wprowadziła i wynajęła mieszkanie.

Gdyby pozwana zamierzała wrócić do spornej nieruchomości w J. (...) nie wynajmowałaby samodzielnego mieszkania w dodatku na czas nieokreślony. Do czasu zakończenia sprawy II Co.28)15 zatrzymałaby się u córki lub znajomych, tak jak robiła to wcześniej.

Zdaniem sądu postawa pozwanej zmierzającej do odzyskania posiadania spornego mieszkania nie wynika ze złej sytuacji życiowej i braku mieszkania a jedynie z chęci dokuczenia powódce M. F. i jej synowi Z. S.. Dlatego bezzasadnym jest powoływanie się przez pozwaną na zasady współżycia społecznego.

Oczywistym jest, że i postawa M. F. nacechowana jest wrogością wobec pozwanej. Trzeba jedynie nadmienić, że powódka M. F. od początku zamieszkiwała w spornej nieruchomości na zasadzie dożywotniej służebności mieszkania. Nie można jej więc zarzucać, że przez zawarcie z synem Z. S. umowy darowizny spornej nieruchomości świadomie naraziła się na konfliktowe relacje z pozwaną pod jednym dachem.

Istotne jest to, że powódka M. F. jest właścicielką nieruchomości a więc na podstawie przepisu art. 222 par.1 kc. ma prawo żądać wydania spornej nieruchomości nie tylko dlatego, że pozwana H. M. zaspokoila swoje potrzeby mieszkaniowe, ale co najważniejsze dlatego, iż nie posiada ona tytułu prawnego do zajmowania nieruchomości.

W związku z powyższym Sąd na podstawie przepisu art. 222 par.1 kc. w zw. z art. 58 par.2 kro. orzekł jak wyżej.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na zasadzie przepisu art. 98 par.1 kpc. w zw. z par.9 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Pozwana H. M. jako strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrócić powódce M. F. kwotę opłaty sądowej 200 złotych i koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości 137 złotych (z opłatą od pełnomocnictwa).